

Arrest

nr. 39 922 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt in 2006 België binnen, in het bezit van een Nigeriaans paspoort en een tijdelijke Spaanse verblijfsvergunning. Er wordt haar een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 10 oktober 2006.

Op 10 maart 2008 komt verzoekster opnieuw België binnen, in het bezit van een Spaanse verblijfskaart. Er wordt haar een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 28 mei 2008.

Op 26 maart 2009 komt verzoekster België binnen, in het bezit van een Nigeriaans nationaal paspoort en een Spaanse verblijfskaart. Er wordt haar een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 26 juni 2009.

Op 23 juni 2009 legt verzoekster samen met de heer N.O.A. van Belgische nationaliteit, een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 31 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie. Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 30 oktober 2009 volgende documenten over te leggen: samenwoning van één jaar of bewijs dat ze elkaar twee jaar kennen en drie ontmoetingen hebben gehad van 45 dagen of de geboorteakte van een gezamenlijk kind.

Verzoekster legt vijf getuigenverklaringen voor waarin wordt vermeld dat ze een koppel vormt met de heer N.O.A. en dat ze samenwonen.

Op 9 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 31.07.2009 door O.E. geboren te B.(...), op 18.03.1980, van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurheid en stabiliteit van de relatie:

Betrokkene legt enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie. Deze verklaringen bevatten immers geen reële feiten, bovendien kunnen ze niet op hun objectiviteit getoetst worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring, is niet voorzien in een repliekmemoirie. De repliekmemoirie die door verzoeker op 24 februari 2010 werd ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat het annulatieberoep opschortende werking heeft zodat verzoeker hier geen belang bij heeft en omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze excepties te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet correct zijn.

Het voorzichtigheidsbeginsel verplicht de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen teneinde een beslissing te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt is niet correct. De verwerende partij in casu heeft nagelaten om na te gaan in welke mate de door de vrienden en kennissen van verzoekster afgelegde verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen;

Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet dat de verwerende partij de neergelegde verklaringen onderzocht zou hebben;

Verzoekster en haar partner hebben op 23/07/2009 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand de samenwoning van de partijen gecontroleerd had;

Op 31/07/2009 vroeg verzoekster een verblijfsmachtiging aan op basis van de reeds afgelegde een aanvaarde verklaring van wettelijke samenwoning;

Verzoekster ontving een bijlage 19 ter met het verzoek om binnen een termijn van drie maanden, het bewijs van de duurzame en stabiele relatie neer te leggen;

Binnen de voormelde termijn legde verzoekster diverse verklaringen van vrienden en kennissen neer waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner sedert langer dan één jaar samenwonen en dat hun relatie al meer dan twee jaar duurt.

Zo schrijft mevrouw D. G. H. het volgende over de partijen:

" Ik D. G. H. (...) wil met deze brief laten weten dat ik sinds meer dan 1 jaar Mevr. O.E. en haar vriend N.O.A. ken. Ze wonen samen in de (...) "

De heer D. K. schrijft het volgende over het koppel:

" Met dit schrijven verklaar ik dat ik sinds anderhalfjaar zeer goed bevriend ben met bovenstaand koppel: maandelijks komen wij samen om bij te praten en deel te nemen aan allerhande sociale activiteiten. Dit koppel, mijn vrienden kan ik zeggen, zijn dolverliefd en zeer gelukkig met elkaar "

De getuigenissen van de vrienden en kennissen van verzoekster tonnen duidelijk aan dat verzoekster aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsmachtiging als familielid van een EU burger te bekomen.

De verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing, zonder enige onderzoek, dat de neergelegde verklaringen niet als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aanvaard kunnen worden, deze verklaringen zouden geen reële feiten bevatten en ze zouden niet op hun objectiviteit getoetst worden.

Er dient ten eerste opgemerkt te worden dat de personen die de verklaringen hebben afgelegd een kopie van hun Belgische identiteitskaart hebben neergelegd. Hierdoor konden ze bereikt worden voor de verschaffing van bijkomende inlichtingen. De verwerende partij beschikte over voldoende informatie om voormelde personen te contacteren met de bedoeling om de geloofwaardigheid van hun verklaringen na te gaan.

De verwerende partij verklaart niet waarom de afgelegde verklaringen geen reële feiten zouden bevatten. De verwerende partij verklaart evenmin waarom voormelde verklaringen niet op hun objectiviteit getoetst zouden worden.

Door louter te beweren dat de verklaringen geen reële feiten bevatten en dat deze niet op hun objectiviteit getoetst kunnen worden, stelt de verwerende partij verzoekster niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.

Door de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen niet te onderzoeken schendt de verwerende partij tevens het voorzichtigheidsbeginsel.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is;

Het staat dan ook vast dat de bestreden beslissing in strijd is met het voorzichtigheidsbeginsel volgens hetwelk het bestuur bij het nemen van de beslissing met alle elementen van de zaak rekening dient te houden.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat zij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen van de beslissing zodat hij in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Nu blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, is deze doelstelling bereikt. De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan in welke mate de getuigenissen met de werkelijkheid overeenstemmen, laat verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en met inachtneming van de ter zake geldende rechtsregels heeft beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het komt immers aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner beroept, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008, zelf aan te tonen. In casu toont verzoekster niet aan dat zij één jaar ononderbroken met haar partner heeft samengeleefd voor de aanvraag of dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij en haar partner een gemeenschappelijk kind hebben. In de bestreden beslissing wordt dit ter dege uiteengezet. Het loutere gegeven dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering, maakt niet dat er een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

Dienaangaande merkt verwerende partij met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de gemachtigde niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden. Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben. Hij is hierbij tewerk gegaan na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de wet van 15 december 1980 en dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben: de door verzoekster voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurheid en stabiliteit van de relatie: verzoekster legt enkel verklaringen op eer door derden voor, deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie, deze verklaringen bevatten immers geen reële feiten bovendien kunnen ze niet op hun objectiviteit getoetst worden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad op het volgende. Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie zoals gedefinieerd in artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Verzoekster voert aan dat nergens uit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verklaringen heeft onderzocht die verzoekster heeft neergelegd.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurheid en stabiliteit van de relatie:

Betrokkene legt enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie. Deze verklaringen bevatten immers geen reële feiten, bovendien kunnen ze niet op hun objectiviteit getoetst worden.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de documenten die verzoekster heeft aangebracht aan een onderzoek heeft onderworpen en tot de conclusie komt dat deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met deze conclusie in de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief niet afdoende zou zijn.

Vervolgens lijkt verzoekster toch te erkennen dat verwerende partij deze documenten heeft onderzocht maar ze voert aan dat zij zich niet kan vinden in de conclusie van dit onderzoek. Verzoekster stelt dat verwerende partij niet verklaart *“waarom voormelde verklaringen niet op hun objectiviteit getoetst zouden worden”* en dat verwerende partij deze personen diende te contacteren om zo de geloofwaardigheid van de verklaringen na te gaan.

De Raad merkt op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. Het is voorts niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontfangen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden, zonder deze personen te contacteren. Alleszins moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken in combinatie met de gegevens van het dossier waaruit blijkt dat verzoekster op 26 maart 2009 België is binnengekomen, niet kan worden afgeleid dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag op 31 juli 2009 onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen bedragen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind zodat terecht werd besloten dat, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008, geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Verzoekster ontkent in het middel geenszins dat aan deze wettelijke voorwaarden niet is voldaan. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Waar verzoekster de schending van het “voorzichtigheidsbeginsel” aanvoert en hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt te bedoelen, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET